

Vol van Maan

Van Sandra Bernart verscheen eerder:

Ik zag Menno

palm|slag

Ontwerp omslag en binnenwerk: vandijk ontwerpt, Eindhoven
Foto auteur: Frank Poppelaars, www.frankpoppelaars-fotografie.nl

© 2018 Uitgeverij Palmslag | Sandra Bernart

www.sandravernart.nl

www.palmslag.nl

info@palmslag.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, internet, fotokopie, microfilm of op welke andere (digitale) wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print, internet, photoprint, microfilm or any other (digital) means without written permission from the publisher.

ISBN 978 94 917 7382 2

NUR 301

*Expose yourself to your deepest fear: after that, fear has no power,
and the fear of freedom shrinks and vanishes. You are free.*

– Jim Morrison

*Viel zuviel Wert auf die Meinung anderer zu legen ist ein
allgemein herrschender Irrwahn.*

– Arthur Schopenhauer

1

‘Alle mannen zijn onbetrouwbare honden en jij bent er een van!’

Ik draaide me om naar het geluid van haar stem. Mijn hoofd duizelde. Steun zoekend bij een boom, gutste wat lauw bier over mijn hand. Bonkende klanken van David Guetta dreunden uit de geopende sociëteitsdeur, die vertraagd weer dichtviel. De muziek verstomde. Het meisje dat net naar buiten kwam, schopte tegen een vuilnisbak.

‘Dat ben je wel!’ riep ze met haar telefoon tegen haar oor. Daarna veegde ze met ruwe bewegingen over het scherm en schoof de telefoon in haar broekzak.

In het licht van de lantaarn herkende ik haar.

‘Je beeldspraak klopt niet,’ zei ik.

Ze keek strak voor zich uit, leunend tegen de muur, een been opgetrokken. ‘Toch is het zo, het zijn onbetrouwbare hufters, stuk voor stuk.’

‘Hufters is al beter.’ Mijn woorden klonken niet zo scherp als ik ze inzette. ‘Wat heeft ie gedaan?’

‘Wat gaat jou dat aan? Je bent een van hen.’

Ik had meteen spijt dat ik had gereageerd. Het was te laat om in discussie te gaan met boze meisjes. ‘Je zult wel gelijk hebben, ik ben ook een hufter en ik ga tukken. Het is mooi geweest.’ Ik onderdrukte een hik. Het bodempje bier in mijn plastic beker kiepte ik leeg over de grond, waarna ik het plastic kapot kneep en in de vuilnisbak gooide. Mijn fiets stond nog aan de straatlantaarn vastgeklonken.

‘Weken zijn we er al mee bezig. En nu het bijna zover is, belt die klootzak doodleuk af.’

‘Rot voor je.’

‘Hij zou dit weekend met me meegaan. Die liftwedstrijd naar Lissabon, weet je wel.’ Ze wees naar de aankondigingsposter op een van de sociëteitsramen. ‘Hij kon echt niet, vanwege een knieoperatie van zijn moeder. Hoe belangrijk kan dat zijn? Geef dat mens een paar krukken en ze redt zich wel.’

‘Dan neem je toch een vriendin mee.’

‘Dat mag dus niet. Er moet een man mee volgens de regels.’

‘Volgens mij heb jij schijt aan regels.’

Het fietsslot klemde. Met een flinke ruk trok ik het los. Ik schramde mijn hand. De drank verdoofde de pijn.

‘Ik heb godverdomme mijn tas al ingepakt en dan flikt-ie me dit.’

Het viel me nu pas op dat het miezerde. ‘Hufters zijn het, allemaal.’

Ze lachte. Haar gezicht kreeg daarmee iets sympathieks. Ze hield haar hoofd een beetje scheef, een haarlok viel langs haar wang. In haar linkeroorschelp blonk een ringetje. ‘Heb jij geen zin om mee te gaan?’

‘Ik? Nee, hoor. Je bent niet goed wijs. Ik ben net zo’n hufter.’ Met de onderkant van mijn shirt veegde ik het zadel droog.

Op het moment dat ik wilde wegfietsen, greep ze mijn bagagedrager vast. ‘Waarom niet?’

Zuchtend bleef ik staan. ‘Omdat ik moe ben, naar huis wil, te veel gedronken heb, en omdat ik principieel tegen liften ben. Daarom niet.’

‘Held.’

‘En hufter.’ Ik wilde opnieuw wegfietsen.

Ze sprong achterop. ‘Geef me dan op zijn minst nu een lift.’

Haar handen grepen rondom mijn middel. Ik hield mijn buik in en trapte de nacht in. De straatverlichting liet de klinkers glinsteren in de regen. Mijn ratelende fietsketting klonk als een vals krekelconcert. De mufte geur van de meelfabriek hing zwaar tussen de huizen.

‘Jij woont toch bij Krijn in huis?’ riep ik voor me uit, de verlaten straat in. Uit mijn keel ontsnapte een binnensmondse boer, de vette smaak van bitterballen en mosterd met zich meedragend.

‘Ja, ken je hem?’

‘Mijn broer.’

Ze reageerde niet. Het kostte me moeite mijn fiets in balans te houden. Ik probeerde stevig in mijn stuur te knijpen, maar mijn handen misten kracht. Hoe harder ik mijn best deed parallel aan de witte kalkstreep langs de weg te rijden, hoe meer mijn voorband spottend voor me uit slingerde. Zwalkend reed ik door de donkere straten. Ik ontweek rakelings een tegemoetkomende scooter, die driftig toeterend verder reed. Het geluid resoneerde tegen de statige gevels, die in de duisternis beschermend voorover leken te hellen. Op een bovenverdieping sprong een licht aan. Verderop sloot iemand een raam. Een hand schoof een gordijn dicht. Haar handen verwarmden mijn buik.

‘Hoe heet jij eigenlijk?’ riep ze tegen mijn rug.

‘Laurens, en jij?’

‘Maan.’

‘Maan? Wie noemt zijn kind nou Maan?’

‘Ik ben daar verwekt.’

‘Op de maan?’

‘Nee, op de toiletten. De kroeg heette De Halve Maan.’

‘Romantisch.’

‘Volgens mijn moeder wel. En jij?’

‘Waar ik ben verwekt?’

‘Ja.’

‘Geen idee en dat wil ik graag zo houden.’

Ze kneep kort in mijn buik. Of het plagend was of om haar evenwicht te behouden, wist ik niet. Het haalde me uit mijn concentratie. De fiets wankelde en viel met mij op de natte straatklinkers. Ik bleef een paar tellen beduusd liggen, alsof ik vertraagd moest registreren wat er gebeurde. Een flauwe pijscheut trok door mijn lijf. Mijn linkerbeen zat vast onder het frame. Boven me klonk geginnik.

‘Sorry, gaat het?’ Ze trok de fiets voorzichtig van me af.

Mijn gezicht brandde toen ik me door haar liet optrekken. Op kniehoogte zat een scheur in mijn broek. Bloesemblaadjes plakten op mijn arm.

Ze wees naar mijn wang. ‘Je bloedt.’

Met de rug van mijn hand veegde ik over mijn gezicht.

‘Zal ik maar fietsen?’ Ze wachtte mijn antwoord niet af en sprong op het te hoge zadel. Gedwee ging ik achterop zitten. Gêne tot in mijn botten. Ik wist niet zo goed waaraan ik me moest vasthouden. Met losse handen probeerde ik balans te houden. Bij de eerste bocht greep ik me in een reflex vast bij haar heupen. In een collegezaal zou het een ongewenste intimiteit zijn. Ik liet meteen weer los.

‘Hou me maar vast,’ riep ze. ‘Lijkt me beter.’

Ze trapte stevig door. Onder mijn handen voelde ik haar bovenbeenspieren om beurten spannen.

Uit een zijstraat kwam een zwarte BMW gereden, traag. Koplampen als schijnwerpers. Maan vloekte iets onverstaanbaars, keek schichtig om zich heen en fietste plots een smalle brandgang tussen twee huizen in. Mijn knieën schampten de stenen zijmuur. Ik versterkte mijn greep, klauwde mijn vingers om haar middel. Duwde mijn benen tegen het koude frame.

‘Wat doe je nu?’

‘Shortcut.’

‘Is dit niet de verkeerde kant op?’

‘Laat me nou maar.’

Ik liet haar. Mijn hoofd stond niet naar onenigheid over snellere routes.

Het studentenhuis van Krijn leek in het donker nog protseriger dan bij daglicht. De in de gevelornamenten verwerkte hoofden keken dreigend op ons neer, als boze ouders vanwege het late thuiskomen. Naast de voordeur hingen handgeschreven naamkaartjes met daarachter het aantal keer bellen. *Maan 5x bellen*, las ik halverwege. Er was een halvemaan bij getekend.

Het ging harder regenen. Maan gaf me mijn fiets terug en drukte zich tegen de voordeur.

‘Red je het verder alleen? Zal ik anders een taxi bellen of wil je bij je broer crashen?’

‘Het is niet ver hiervandaan,’ loog ik.

‘Nou, dankjewel dan.’ Ze kneep me in mijn onderarm. ‘Eigenlijk zou je mij moeten bedanken.’ Haar vingers aaiden mijn verwonde wang, nauwelijks voelbaar.

Ik wendde mijn gezicht af. Er waren momenten dat ik fantaseerde over meisjes die mijn wang streelden. Maar in die fantasie was ik niet degene die zojuist van zijn fiets was gevallen, waarna het meisje zichzelf naar huis moest brengen.

‘Dank je, Maan,’ zei ik. ‘Voor de lift.’

‘Ik weet een betere manier om me te bedanken.’ Ze kwam dichterbij en fluisterde vlak bij mijn oor: ‘Ik bedoel, ik heb je zonet wel van de straat geraapt en ervoor gezorgd dat je me veilig kon thuisbrengen.’ Uitdarend keek ze me aan. Druppels gleden vanaf haar haren op haar gezicht. Haar parfum verspreidde een kruidige geur.

Ik slikte, maakte snel een kommetje van mijn hand en ademde erin. Het stonk naar bier.

Maan beet op haar onderlip en begon te grijnzen. ‘Je gaat mee,’ zei ze vastbesloten. ‘Zaterdag. Je gaat met me mee liften. Dat is wel het minste wat je voor me kunt doen.’

Ze draaide zich om, stak de sleutel in het slot en ging zonder omkijken naar binnen.

Een tijdje staarde ik naar de gesloten deur. Even overwoog ik aan te bellen, maar omdat ik geen idee had wat ik moest zeggen, leek me dat onzinnig. Regendruppels spatten op mijn gezicht terwijl ik omhoogkeek om te zien of ergens een licht aanging. Het bleef donker. Met de fiets aan de hand liep ik naar huis. De regen werkte ontzuiverend. Ik probeerde mezelf voor te stellen als lifter, een kartonnen bordje omhooggestoken op uitritten bij ranzige tankstations. Vette haren en een baard van een week. Ik wiste het beeld direct. De Van Daelens liften niet.